

«Ο νικητής των εκλογών να αντισταθεί στην οίηση της νίκης» «Πλακατζής γέρος, χαρά Θεού!»

Media: ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ Page: 13 Published at: 14-05-2023
Author: Surface: 1100.91 cm² Circulation: 0
Subjects:

Φιλοδοξία του Χ. Χωμενίδη, μόλις ολοκληρώσει και το τελευταίο βιβλίο της τριλογίας του, είναι, όπως λέει «εάν μετά δύο δεκαετίες αναρωτηθεί κάποιος πώς ήταν η Ελλάδα το 2023, να βρει μες στις σελίδες μου κομμάτια της απάντησης». Και κατά πώς φαίνεται, έως τώρα, προς την εκδήλωσή της οδεύει.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΩΜΕΝΙΔΗΣ

«Ο νικητής των εκλογών να αντισταθεί στην οίηση της νίκης»

Στην ΚΡΙΣΤΥ ΚΟΥΝΙΟΥΤΗ

« Αυτό που προς το παρόν -κατά την προεκλογική περίοδο- βλέπω μου αρέσει πολύ: ο κόσμος μοιάζει να έχει αφήσει πίσω του την ακραία πόλωση, την εχθροπάθεια, τους μανιακισμούς της περασμένης δεκαετίας. Οι εκλογές του 2023 δεν είναι υποτονικές. Είναι ψυχραίες. Το θεωρώ δείγμα ωρίμανσης »

Στο νέο του μυθιστόρημα «Η δίκη Σουάρεφ» (εκδ. Πατάκη), με αφηγηρία το απαιτητικό αίτημα του Εδμόνδου Σουάρεφ να δικαστεί για έναν φόνο που διέπραξε προ 40ετίας, ξετυλίγεται μια απολαυστική ιστορία με πολλούς ήρωες, οι οποίοι χαρακτηρίζονται από όλα τα καλά και τα άσχημα του σύγχρονου Έλληνα. Μια πολύχρωμη τοιογραφία -τραγελαφική ενίοτε- της κοινωνίας μας, που συνθέτει με θαυμαστή μαεστρία ο Χρήστος Χωμενίδης. Ο βραβευμένος συγγραφέας, με τον οποίο δεν ήλπιε ποτέ -είτε μέσω των έργων του είτε διά ζώσης- μιλά στην «Π» για τους πρωταγωνιστές του, το βιβλίο του και το στοίχημά του, αποκαλύπτει μια νέα του ιδέα, ενώ σχολιάζει το προεκλογικό κλίμα, κανοντας και μια σύσταση στον -όποιο- νικητή των εκλογών.

τις ξένες ζωές. Ως κάποιον ικανό για τα πάντα. Η Ιωώσ και για τίποτα απολύτως...

ματος, τον Μάκη Σακκά, δεν διατάζει πλέον μπροστά σε τίποτα προκειμένου να πετύχει το δικό του. Τι δίκη του. Το μεγάλο του φινάλε. Τι δοξαστική του έξοδο από τα εγκόσμια.

δικαστές, πελάτες, μάρτυρες και αντιδίκους... Όταν ήμουν φοιτητής της Νομικής, η προοπτική να γίνω δικηγόρος δεν με χαλούσε. Κάθε άλλο. Απλώς με κέρδιζε πολύ νωρίς η δημιουργία. Η τέχνη της γραφής. Πέρα όμως από την προσωπική μου βιογραφία, υπάρχουν πολλοί χώροι πιο γόνιμοι μυθιστορηματικά, πιο έμφορτοι παθών και αντιθέσεων, από ένα δικηγόρικό γραφείο; Και μάλιστα ποιηκολογικό;

τε τους ήρωές σας; Ποιο το στοίχημα;

Το στοίχημα ήταν αυτό ακριβώς: να κάνω μια ακτινογραφία -ή αν διαθέτω τη συγγραφική διευδαικτικότητα μια αζονική τοιογραφία της ελληνικής κοινωνίας σήμερα. Πέρα από εξιδανικευμούς, μελοδραματισμούς, καταγγελτισμούς, πέρα από σχηματισμούς γενικά. Να ξεδιπλώσω το σπαρταριστό, αντιφατικό -υδραργυρικό θα το χαρακτήριζα- παρόν. «Η δίκη Σουάρεφ» αποτελεί το δεύτερο μέρος μιας τριλογίας, η οποία ξεκινάει προηγουμένως με τον «Τζιμ στην Κυσψήλη» και θα ολοκληρωθεί με το επόμενο μυθιστόρημα που έχω ήδη στα σκαριά. Φιλοδοξία μου; Εάν μετά δύο δεκαετίες αναρωτηθεί κάποιος πώς ήταν η Ελλάδα το 2023, να βρει μες στις σελίδες μου κομμάτια της απάντησης.

■ **Ηταν ο Εδμόνδος Σουάρεφ -ενδιαφέρον ονοματεπώνυμο- αυτός που διεκδίκησε να γίνει βιβλίο ή κάτι άλλο;**

Το επίθετο του ήρωά μου, «Σουάρεφ», είναι παραλλαγή του επιθέτου Σουέρφ, μαλιετικής προέλευσης, το οποίο αναπαύεται στην Κέρκυρα. Εδμόνδος -άλλως Έντι- βρισκείς επίσης στο νησί.

Συνέλαβα συγγραφικά τον Εδμόνδο Σουάρεφ ως έναν χαρακτήρα υποχθόνιο, κρυπτικό σχεδόν, που σίγουρα δεν είναι ό,τι δείχνει. Που μπορεί να τρυφώνει παντού, να χειρίζεται πρόσωπα και καταστάσεις, να ναρκοθετεί

■ **Πατή τον χρίστε μέτρο μουσικό, που εξελίχθηκε μεγαλέμπορο και χορδιστή οργάνου; Έχει να κάνει με το ταλέντο του να κOURDίζει ανθρώπους ακόμα και... φωνητικές χορδές;**

Ανάμεσα στον «μαεστράκο» Σουάρεφ και στον διαμνίο επιχειρηματία Σουάρεφ μεσολαβεί ένας φόνος, ο οποίος -μη εξιχνιαζόμενος- δρα για τον θύτη καταλυτικά, αποκαλυπτικά, απελευθερωτικά. Μετά το έγκλημα που κάνει, ο Σουάρεφ γίνεται ένας διαφορετικός άνθρωπος. Όταν, δεκαετίες αργότερα, συναντιέται με τον έτερο κεντρικό χαρακτήρα του μυθιστορη-

■ **Η ιστορία σας εξελίσσεται στους κόλπους του νομικού κόσμου -και δη σε αυτόν του σταρ ποιητικού λόγου, Δημοσθένη Καραμαλίκη. Ο λόγος που επιστρέψατε στα φοιτητικά σας λημέρια; Αρμελοφυκαναλυτικά εάν το δοίμε, προφανώς λατρώσα να ζήσω -έτσι κατά φαντασίαν- την εναλλακτική μου ζωή. Εκείνη του μαχόμενου δικηγόρου. Να αφιγνθώ τις μέρες μου μεταξύ γραφείου και δικαστηρίων, σε στενή συναναστροφή με**

■ **Πολυπρόσωπο το μυθιστόρημά σας, με χαρακτηριστές των οποίων οι συμπεριφορές «φω-νάζουν»: σημερινή κοινωνία. Τι σας εντρίγκαρε ενόσω υπαίνατε την ιστορία σας και πλάθα-**

■ **Μάκης Σακκάς. Ο ψηφίζων διευθυντής του δικηγόρικού γραφείου πάνω στον οποίο η επίδραση του Σουάρεφ είναι καταλυτική. Θα τον επιλέγατε για παρτίδα σας ή θα προτιμούσατε κάποιον -α άλλον-;**

Τον επέλεξα για παρτίδα μου επί σχεδόν δύο χρόνια, όσο καιρό δηλαδή έπλαθα, πρώτα μες στο κεφάλι μου και έπειτα στην οδώνια του υπολογιστή, τη «Δίκη Σουάρεφ». Δεν είναι ο πιο εύκολος, ο πιο προσποιητός άνθρωπος. Κάθε άλλο. Σε βάζει ωστόσο σε μεγάλο πειραμό να τον ξεκλειδώσεις...

«Πλακατζής γέρος, χαρά Θεού!»

■ **Έχετε μία σκαριστική σκηνή περί το γήρας διά στόματος -και όχι μόνο- του 80ετούς κληνίου Καραμαλίκη. Κατά πόσο σας απασχολεί;**

Σε είκοσι τέσσερα έτη θα είμαι συννομήλικος του Δημοσθένη Καραμαλίκη. Προφανώς με απασχολεί ο χρόνος που περνάει κι ως μιν βλέπω ακόμα ιδιαίτερα τα σημάδια του επάνω μου. Η γηγάδι μου, που αξιώθηκε να μακρομμερευσει ιδιαίτερα, έλεγε ότι το γήρας είναι η εσχάτη των ποινών. Ιωώσ ξεροκίχοντάς το. Ιωώσ αυτοσαρκαζόμεν. Εγώ πάλι νομίζω (έγραψα πρόσφατα σχετικό χρονογράφημα στα «Νέα») ότι το μόνο αντίδοτο είναι η παγνιώδης στάση απέναντί του. Πλακατζής γέρος, χαρά Θεού!

■ **Όταν γράφετε, τι συνθήκες επικρατούν γύρω σας και μέσα σας;**

Χαοτικές. Δεν έχω καν γραφείο. Δουλεύω στο ίδιο τραπέζι όπου τρώω και παίζουμε με την κόρη μου σκραμπλ ή μινόπολ. Εχω μία μεγάλη τύχη: Μπορώ να συγκεντρώνομαι πολύ εύκολα. Τι «Νίκι» τιν έγραψα σε καφενεα. Νομίζω ότι εάν ακολουθούσα κάποιο «ελεγευτικό γραφείο», εάν έπειθα τον εαυτό μου πως για να γράψω απαιτείται από-

λυπη σιωπή, ειδικός φωτισμός και ιδανική θερμοκρασία δωματίου, απλώς θα κόμπλαρα.

■ **«Η μνήμη μας είναι το κελάρι μας. Κι η φαντασία είναι η μαγική μας χύτρα. Παιρνετε από το κελάρι τα υλικά που χρειάζεσαι, τα ρίχνετε στη χύτρα και μαγειρεύεις ό,τι γουστάρεις!» διαβάσαμε. Διαβέτοντας και τα δύο, να υποθέσω ότι έχετε κατά νου νέα «πίπτα»;**

Μα σας το είπα ήδη! Η πλάκα είναι ότι έχω κατά νου και το μεθεπόμενο μυθιστόρημά μου. Ένα, εν πάση περιπτώσει, από τα μελλοντικά. Θα αντλήν την έμπνευσή του από την περίπτωση Πολυκάριπου Γιωρκάτζη. Μια από τις πιο ενδιαφέρουσες και αφιγνιγόμενες φουσιγγομίες του μεταπολεμικού Ελληνισμού. Οφείλω βεβαίως, πριν το γράψω, να περάσω ένα ικανό διάστημα στην αγαπημένη μου Κύπρο...

■ **Εκλογές την ερχόμενη Κυριακή. Τι θα θέλατε να δείτε από αυτές και τι θα συστάνατε στον νικητή τους;**

Αυτό που προς το παρόν -κατά την προεκλογική περίοδο- βλέπω μου αρέσει πολύ: ο κόσμος μοιάζει να έχει αφήσει πίσω του την ακραία πόλωση, την εχθροπάθεια, τους μανιακισμούς της περασμένης δεκαετίας. Οι εκλογές του 2023 δεν είναι υποτονικές. Είναι ψυχραίες. Το θεωρώ δείγμα ωρίμανσης. Οσο για τον νικητή της εκκοκτής πρώτης Μαύου -ή μήπως της δεύτερας Ιουλιού;- θα του συστάνα να αντισταθεί πάση θυσία στην οίηση της νίκης...